

รักษาความซาบซึ้งทางจิตวิญญาณของลูกไว้เสมอ และกลายเป็นจักรพรรดิที่ไร้ความกังวล

กลับมาสมบุรณ์พร้อมและหัดเทียมด้วยความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า และเตรียมพร้อมที่จะกลับบ้านไปพร้อมกับพ่อ

วันนี้ บัพดาตากำลังมองดูชุมนุมของจักรพรรดิที่ไร้กังวล ชุมนุมนี้เกิดขึ้นในเวลานี้เท่านั้น เพราะลูกทุกคนได้มอบความกังวล (ฟิการ์) ของตนให้แก่พ่อ และได้รับความซาบซึ้ง (ฟิคสุร์) จากท่าน ชุมนุมนี้เกิดขึ้นเพียงในเวลานี้เท่านั้น ตั้งแต่วันแรกที่ลูกแต่ละคนตื่นขึ้นมาในตอนเช้าและกระทำการต่างๆ ลูกก็อยู่อย่างไร้กังวลและเคลื่อนไหวไปราวกับเป็นจักรพรรดิใช่หรือไม่? ชีวิตที่ไร้กังวลนี้ช่างน่ารักอย่างยิ่ง! สัญญาณที่มองเห็นได้ของการอยู่อย่างไร้กังวลคืออะไร? นั่นคือ แสงที่เปล่งประกายของดวงวิญญาณปรากฏให้เห็นบนหน้าผากของทุกคน ลูกทำให้ชีวิตของลูกไร้กังวลได้อย่างไร? พ่อได้นำความกังวลออกไปจากชีวิตของลูกทุกคนแล้วมอบความซาบซึ้งให้แก่ลูก ผู้ใดที่ไม่มีความซาบซึ้งในชีวิตของเขา นั่นคือผู้ที่มีความกังวล จะไม่มีแสงส่องประกายบนหน้าผากของพวกเขา แต่กลับปรากฏเป็นเส้นร่องรอยแห่งภาระบนหน้าผากของพวกเขาแทน ดังนั้น จงบอกพ่อสิ ลูกชอบอะไรมากกว่ากัน? ลูกชอบแสงสว่างหรือภาระ? แม้ว่าจะมีภาระอยู่บ้าง – ภาระก็หมายถึงความกังวล – ลูกสามารถมอบความกังวลนั้นให้แก่พ่อและได้รับความซาบซึ้งจากท่านได้ ลูกทุกคนชอบชีวิตที่ไร้กังวลใช่ไหม? ทุกคนที่ได้พบเห็นลูกก็ชอบชีวิตที่ไร้กังวลเช่นกัน

ดังนั้น วันนี้ บัพดาตาได้เห็นแสงที่เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกทุกคนในทุกหนแห่ง ไม่ว่าลูกจะนั่งอยู่ข้างหน้าต่างนี้หรือจะนั่งที่ไหนก็ตาม ดังนั้น ลูกอยู่อย่างไร้กังวลอยู่เสมอหรือว่าบางครั้งลูกมีความกังวล? ลูกมีความกังวลอะไรหรือไม่? ในเมื่อพ่อได้ทำให้ลูกเป็นผู้เอาชนะวัตถุธาตุและเป็นผู้เอาชนะกิเลสแล้ว ลูกจะมีความกังวลอะไรได้อย่างไร? ดังนั้น ยกมือขึ้นหากลูกกลายเป็นผู้ที่ไร้กังวล ลูกเป็นเช่นนั้นตลอดไปหรือไม่? ลูกเป็นเช่นนั้นตลอดไปหรือแค่เพียงบางครั้ง? ยังคงมีบางคนที่เป็นผู้ที่ไร้กังวลเพียงบางครั้ง ลูกไม่ได้ยกมือขึ้น บัพดาตาไม่ต้องการเห็นมือสำหรับสิ่งนี้ บัพดาตาต้องการเห็นลูกทุกคนเป็นเช่นจักรพรรดิที่ไร้กังวล หากบางครั้งลูกมีความกังวลแล้ว วิธีที่ง่ายดายเมื่อมีความกังวลเล็กน้อยก็คือเปลี่ยน "ของฉัน" (เมร่า) ให้เป็น "ของท่าน" (เทร่า) การเปลี่ยน "ของฉัน" ที่มีชีวิตจำกัดนี้ การเปลี่ยน "ของฉัน" ให้เป็น "ของท่าน" นั้นเป็นวิธีที่ง่ายดายมาก ลูกพูดว่า "بابาของฉัน" แล้ว "ของฉัน" นั่นคืออะไร? ดังนั้นของฉันที่มีชีวิตจำกัดนั้นได้จบสิ้นลงไปแล้วมีใช่หรือไม่? เวลานี้ได้กลายเป็น "بابาของฉัน" ไปแล้ว ลูกทุกคนพูดจากหัวใจว่า "بابาของฉัน บาบาน่ารัก บาบาสแสนหวาน" ใช่ไหม? ดังนั้น มันยากหรือที่จะหลอมรวม "ของฉัน" ให้เป็น "ของท่าน"? มันมีแตกต่างกันตรงไหน? ก็แค่ตัวอักษร 'm' (Mine-ของฉัน) กับ 'T' (Tera-ของท่าน) เท่านั้นเอง มันเป็นความแตกต่างที่เล็กน้อยมาก ลูกมีความคิดว่า "ทุกสิ่งเป็นของท่าน" แล้วสิ่งใดเล่าที่ยังหลงเหลืออยู่เป็นของฉัน? ของฉันก็คือبابา บัพดาตาเห็นว่าลูกๆส่วนใหญ่ได้ทำให้ "ของฉัน" ที่มีชีวิตจำกัดไปเป็น "ของท่าน" แล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้นลูกได้กลายเป็นอะไร? จักรพรรดิที่ไร้กังวล! ดังนั้น วันนี้ บัพดาตากำลังมองเห็นลูกทุกคนอย่างเป็นจักรพรรดิที่ไร้กังวล ดูลิ แม้แต่ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา เมื่อพวกเขาสร้างภาพลักษณ์หรือรูปเคารพของลูกขึ้นมา พวกเขาสร้างภาพลักษณ์หรือรูปเคารพเหล่านั้นพร้อมกับมงกุฎสองชั้น มงกุฎชั้นแรกคือมงกุฎแห่งแสง เพราะสัญลักษณ์ของดวงวิญญาณที่ไร้กังวลคือแสงที่เปล่งประกายอยู่บนหน้าผาก และมงกุฎชั้นที่สองแสดงถึงการเป็นผู้มีชัยชนะเหนือกิเลสทั้งปวง ดังนั้น ในเมื่อบัพดาตาได้นำเอาความกังวลของลูก

ออกไปแล้ว และมอบความซาบซึ้งให้กับลูกแล้ว จงใส่ใจและตระหนักรู้เถิดว่าลูกได้กลายเป็นอะไรไปแล้ว ลูกแต่ละคนได้กลายเป็นจักรพรรดิที่ไร้กังวลแล้ว ในเมื่อลูกได้กลายเป็นจักรพรรดิแล้ว ลูกย่อมต้องการบัลลังก์ด้วย ดังนั้น บัพพาดาจึงทำให้ลูกเป็นนายของบัลลังก์ทั้งสาม ลูกรู้ไหมว่าบัลลังก์ทั้งสามนั้นคืออะไร? บัลลังก์แรกคือบัลลังก์ตรงกลางหน้าผากของลูก ซึ่งทุกคนมีอยู่ บัลลังก์ที่สองคือบัลลังก์หัวใจของบัพพาดา และบัลลังก์ที่สามคือบัลลังก์แห่งโลก บัลลังก์ของอำนาจในการปกครอง ลูกทุกคนมีบัลลังก์ทั้งสามนี้ใช่ไหม? บัลลังก์ที่สูงส่งที่สุดคือบัลลังก์หัวใจของบัพพาดา ดังนั้น จงตรวจสอบดูว่าลูกยังคงนั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นหรือไม่ แล้วใครที่จะสามารถนั่งบนบัลลังก์หัวใจของบัพพาดาได้? ก็คือผู้ที่ทำให้บัพพาดานั่งบนบัลลังก์หัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ และผู้ที่อยู่ในสภาพที่สูงส่งของการเป็นนายที่ทรงอำนาจอยู่เสมอ ดังนั้น จงตรวจสอบดูว่าลูกนั่งอยู่บนบัลลังก์หัวใจอยู่เสมอหรือไม่ หรือว่าบางครั้งลูกก็ก้าวลงไปในโคลน จิตสำนึกที่เป็นร่างนี้คือโคลน เนื่องจากลูกเคยจมอยู่ในโคลนมาเป็นเวลานาน ลูกจึงไม่ได้กลับลงไปโคลนนั้นเป็นบางครั้งใช่ไหม?

ดังนั้น บัพพาดาจึงให้สัญญาณเรื่องเวลาแก่ลูกๆทุกคน ท่านกำลังทำให้บทเรียนเรื่อง "ทันทีทันใด" มั่นคง นี่คือเหตุผลที่ลูกต้องให้ความสำคัญอย่างมากกับเวลาของยุคบรรจบพบกัน เพราะในชาติเกิดเดิยวนี้ที่ลูกต้องสร้างรางวัลสำหรับหลายๆชาติเกิด ด้วยเหตุนี้บัพพาดาจึงได้ให้สัญญาณแก่ลูกว่า ลูกต้องให้ความสำคัญกับสองสิ่งในทุกๆขณะในช่วงเวลาของยุคบรรจบพบกันนี้ ลูกคงจดจำสองสิ่งนี้ได้ใช่ไหม? นั่นคือเวลา และความคิด ลูกทุกคนได้รักษาความกล้าหาญของลูกไว้ในจิตใจที่จะมอบความคิดที่ไร้ประโยชน์ให้แก่บัพพาดา ดังนั้น ตรวจสอบดูว่าลูกได้รักษาความกล้าหาญนั้นไว้ตลอดเวลาหรือไม่ เพราะเมื่อลูกรักษาความกล้าหาญไว้เพียงครั้งเดียว พ่อจะให้ความช่วยเหลือเป็นพันเท่า แล้วลูกๆคิดอย่างไร? ความคิดที่มุ่งมั่นที่ลูกได้นำมาวางไว้เบื้องหน้าพ่อด้วยความกล้าหาญนั้น คือการที่ลูกจะไม่มีความคิดที่ไร้ประโยชน์อีกตลอดไปใช่หรือไม่? นั่นเป็นเพราะเวลามากมายต้องสูญเสียไปกับความคิดที่ไร้ประโยชน์ และตามเวลาในปัจจุบัน หน้าทีของลูกคือการให้สาส์นแก่ดวงวิญญาณทั้งหลายในโลก ดังนั้น ลูกต้องจับส้นความคิดที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมดของลูก เพราะเมื่อนั้นเท่านั้นที่ลูกจะสามารถให้ประสบการณ์แห่งความสงบและความสุขกับดวงวิญญาณที่ไม่มีความสุขได้ เมื่อได้เห็นดวงวิญญาณที่ไม่มีความสุข บัพพาดาจึงรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และเมื่อลูกได้เห็นพี่น้องชายหญิงของลูก ลูกก็จะรู้สึกเห็นอกเห็นใจเช่นเดียวกันใช่ไหม?

บัพพาดาเห็นว่า ในปัจจุบันนี้ ทุกคนต่างมีความใส่ใจ ได้มีการวางแผน และได้ลงมือทำในทางปฏิบัติแล้ว ทุกๆโปรแกรมที่ลูกทำนั้นดีมาก และบัพพาดาขอแสดงความยินดีกับลูกสำหรับสิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้เมื่อดูตามกาลเวลาแล้ว ลูกต้องทำให้พวกเขาเป็นทายาทอย่างรวดเร็ว เพื่อที่อย่างน้อยพวกเขาจะสามารถประกาศสิทธิในมรดกบางส่วนของพวกเขาได้ หลายคนพูดว่านี่เป็นสิ่งที่ดีมาก บัพพาดาได้เห็นผลลัพธ์นี้จากงานรับใช้ที่ลูกๆทำ และพ่อก็พอใจกับลูกๆเช่นกัน ลูกทำทุกสิ่งจากหัวใจ และตอนนี้ตามเวลาแล้ว ทุกคนกำลังฟังลูกด้วยความสนใจ อย่างน้อยก็มีความแตกต่างกันมากถึงเพียงนี้ พวกเขาเห็นว่าทั้งหมดนี้ดีมาก แต่ตอนนี้ลูกต้องทำให้พวกเขาดีพร้อมและทำให้พวกเขาสามารถประกาศสิทธิในมรดกได้ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตามเท่าที่เป็นไปได้ บัพพาดาได้เคยส่งสัญญาณเตือนลูกเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า: ในตอนนี้ เมื่อพิจารณาตามเวลาแล้ว ลูกจำเป็นต้องกลายเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า ในการที่จะกลายเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าได้นั้น ความพยายามหลักที่ลูกต้องทำคือ การใส่จุดฟูลสตอปในหนึ่งวินาที หนึ่งวินาทีและใส่จุดฟูลสตอปนั้นควรจะเกิดขึ้นพร้อมๆกัน ดังนั้น เวลานี้บัพพาดากำลังเห็นรูปของจักรพรรดิที่ไร้กังวลของลูกๆ ลูกต้องสัมผัสกับรูปนี้ตลอดเวลา เมื่อมีสิ่งใดก็ตามหรือใครก็ตามเข้ามาอยู่เบื้องหน้าลูก เพียงแค่หลอมรวม "ของฉัน" ให้เป็น "ของท่าน"

พอรู้จักๆ ทั้งหลาย และดังนั้นพอจึงไม่ต้องการจะทอดทิ้งใครไว้ข้างหลัง เราอยู่ด้วยกันและจะอยู่ด้วยกันต่อไป เราจะกลับบ้านไปด้วยกันและเข้าไปอยู่ในราชวงศ์ในอาณาจักรด้วยกัน ลูกเห็นด้วยกับสิ่งนี้ไหม? เห็นด้วยไหม? ลูกพร้อมหรือยัง? เมื่อลูกถูกถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ ลูกก็จะยกมือขึ้น แต่อย่าเพิ่งยกมือขึ้นสำหรับเรื่องนี้ จงยกมือขึ้นหากลูกได้มีการเตรียมความพร้อมของตนเองแล้ว! ยกมือขึ้นสูงๆ! อ้าว ลูกจะพร้อมไหมหากการทำลายล้างจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้? อย่างไรก็ตาม ลูกได้ทำงานรับใช้ของลูกเสร็จสิ้นแล้วหรือยัง? ยังมีงานรับใช้ที่จะต้องทำต่ออีก ลูกทำงานรับใช้ของลูกเสร็จสิ้นแล้วหรือยัง? ทุกคนได้รับสาส์นแล้วหรือยัง? ลองตรวจสอบในพื้นที่ของลูกดูสิ: ลูกได้ให้สาส์นแก่ทุกคนแล้วหรือยังว่าพอได้มาแล้วและพวกเขาควรจะประกาศสิทธิในมรดกของพวกเขา? เวลาที่ลูกกำลังวางแผนสำหรับเรื่องนั้นอยู่ บัพดาดาได้ยินมาว่าลูกกำลังวางแผนที่จะให้สาส์นไปยังทุกๆบ้าน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดี ลูกต้องให้สาส์นนี้ มิฉะนั้นลูกจะได้รับคำพร่ำบ่น ลูกได้จัดทำโปรแกรมต่างๆแล้ว ยินขึ้น! ลูกได้แสดงแผนงานต่อพ่อแล้วใช่ไหม? ยินขึ้น! (บาบาให้ฝ่ายสื่อมวลชนยินขึ้น) นี่เป็นสิ่งที่ดี จงบสนคำพร่ำบ่นของพวกเขา เพราะทุกสิ่งกำลังจะเกิดขึ้นในทันที ดังนั้น จงมารวมตัวกันและนำแผนนี้ไปใช้ในรูปปฏิบัติจริง ลูกสามารถปรึกษาหารือกันได้อย่างรวดเร็ว เมื่อใช้เวลานานเกินไป ความกระตือรือร้นของลูกจะลดลงเล็กน้อย บัพดาดาต้องการให้เสียงพร่ำบ่นของทุกๆบ้านจบสิ้นลง: "พอมาแล้ว แต่พวกเรากลับไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพอมมาแล้ว และท่านก็จากไป โดยที่พวกเราถูกตัดสิทธิ์หรือต้องพลาดโอกาสอันยิ่งใหญ่ไป ลูกทุกคนมีความกระตือรือร้นใช่ไหม? ลูกมีความกระตือรือร้นไหม? ลูกต้องทำงานรับใช้และจบสิ้นคำพร่ำบ่นนั้น เมื่อลูกมีความกระตือรือร้น ลูกก็จะได้รับการช่วยเหลือจากบัพดาดาเช่นกัน อ้าว

ถือว่าลูกทุกคนเป็นดวงดาวแห่งความหวังของท่าน ลูกทุกคนมีความรักต่อพ่อ ซึ่งบิดาจารย์ในสิ่งนี้ อะไรคือสิ่งที่นำพาลูกทุกคนมายังมฐัน? ลูกทุกคนมาด้วยรถไฟแห่งความรักหรือมาด้วยเครื่องบินแห่งความรัก ดังนั้น พ่อจึงพอใจกับลูกๆในวิชาของความรักที่ลูกมีต่อพ่อ อย่างไรก็ตาม ลูกต้องกลับมาสมบูรณ์ในสองคำที่บาบาต้องการด้วย นั่นคือ ความหัดเทียมและความสมบูรณ์พร้อม สิ่งนี้ก็ต้องทำให้สำเร็จเช่นกัน ดังนั้น ในวันนี้ บัพดาตามองดูลูกทุกคนในทุกหนแห่งด้วยความรักมากมายในหัวใจของท่าน และแสดงความยินดีกับลูกทุกคนด้วยความรักจากหัวใจของท่าน อัจชะ

มีครูมากมายที่มา: บัพดาจารย์ระลึกถึงผู้เป็นครูและมอบความรักให้กับพวกเขาอยู่เสมอ เพราะครูกลายเป็นเครื่องมือที่จะทำให้บราเธอร์และซิสเตอร์ทุกคนก้าวไปข้างหน้า บัพดาจารย์เรียกครูว่า "กูรูโบ" (ผู้ที่ลัดจากกูรู) กูรูโบหมายถึงความหัดเทียม เพราะเช่นเดียวกับหน้าที่ของพ่อคือการอยู่อย่างไม่วางเว้นในการทำงานรับใช้อยู่เสมอ ในทำนองเดียวกัน ครูที่มีค่าก็คือผู้รับใช้เช่นเดียวกับพ่อ และเป็นตัวของความสำเร็จอย่างต่อเนื่องที่ทำให้ผู้อื่นเป็นตัวของความสำเร็จเช่นกัน บัพดาจารย์มีความรักต่อผู้เป็นครูอย่างมากในหัวใจของท่านเสมอ เพราะเหตุใด? เพราะครูหมายถึงผู้รับใช้อย่างสม่ำเสมอ ผู้ที่ทำให้ผู้อื่นมีความหัดเทียมกับพ่ออยู่เสมอ และเป็นผู้ที่คอยแนะนำพ่อให้แก่ผู้ที่มาใหม่ และทำให้พวกเขามีประสบการณ์และมีค่าควรแก่การที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อ ดังนั้น บัพดาจารย์พอใจกับผู้เป็นครู ความรักที่ครูมีต่อพ่อในหัวใจของพวกเขา - ครูเหล่านั้นจะนำความรักนั้นมาเติมเต็มให้กับเหล่านักเรียนและทำให้พวกเขามีสิทธิ์ที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดก พ่อมีความหวังในครูแต่ละคนว่าลูกจะเติมเต็มความหวังของพ่อและเปิดเผยสิ่งที่พ่อต้องการ ด้วยเหตุนี้พ่อจึงขอแสดงความยินดีมากมายหลายล้านเท่าให้แก่ผู้เป็นครูแต่ละคน ท่านขอแสดงความยินดีกับลูก อัจชะ

ถึงดัลเบิ้ลฟอเรเนอร์: บัพดาจารย์ได้เห็นแล้วว่า ลูกดัลเบิ้ลฟอเรเนอร์เหล่านี้ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าดวงวิญญาณของบารัตในการทำงานรับใช้เลย บัพดาจารย์พอใจที่ได้เห็นว่าลูกทุกคนกำลังขยายงานรับใช้ในพื้นที่ของตนเอง และกำลังก้าวไปข้างหน้าด้วยความจริงจังและความกระตือรือร้นด้วยตัวของลูกเอง มันเป็นชั้นสการ์ของดัลเบิ้ลฟอเรเนอร์ ที่ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไร พวกเขาก็จะทำความจริงจังและกระตือรือร้น และพวกเขาจะทำจนสำเร็จลุล่วง และพวกเขายังใส่ใจในความพยายามของตนเองด้วย ลูกทุกคนยกมือขึ้นให้กับการเป็นผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้า ลูกเป็นผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้าใช่ไหม? อัจชะ ขอแสดงความยินดีอย่างยิ่งในนามของทุกคนด้วย เพราะเหตุใด? เพราะผู้ที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้าหมายถึงผู้ที่ทำให้ความหวังของบัพดาจารย์เป็นจริงในทางปฏิบัติ ดังนั้น บัพดาจารย์ขอแสดงความยินดีกับลูกสำหรับความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า ลูกคือผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าและจะเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าอยู่เสมอ และทำให้ผู้อื่นเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าด้วยเช่นกัน ดินแดนในต่างแดนทั้งหมดก็จะเข้ามาอยู่ในรายชื่อของผู้ที่มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าเช่นกัน ลูกมีผลงาน (หรือการบันทึกไว้) ในเรื่องนี้อยู่บ้างแล้วในระดับหนึ่ง แต่ลูกยังต้องแสดงให้เห็นถึงสิ่งนี้ต่อไป อย่างไรก็ตาม บัพดาจารย์ขอแสดงความยินดีในความเพียรพยายามของลูก ลูกให้ความใส่ใจต่อมูรลี บัพดาจารย์ชอบที่ลูกมีความรักต่อมูรลี ลูกมีความรักต่อมฐันด้วย ลูกมีความรักต่อมูรลี ลูกมีความรักต่อครอบครัว และลูกก็มีความรักต่อ "บาบาของฉัน!" เวลาที่ลูกต้องให้ความใส่ใจเป็นอย่างดีต่อความเพียรพยายามที่ละเอียดอ่อนด้วย บัพดาจารย์ได้เห็นว่าคุณจักษ์ก็ได้ให้ความใส่ใจเป็นอย่างมากกับประเทศต่างๆในต่างประเทศด้วยเช่นกัน แม้ว่าเธอจะอาศัยอยู่ที่นี้ แต่ทุกชั้นเรียนทุกคลาสของเธอจะถูกส่งไปต่างประเทศก่อนเป็นอันดับแรกเสมอ ดังนั้นลูกจึงได้รับการหล่อเลี้ยงที่ดีมาก นี่ก็เป็นโชคของลูกเช่นกัน ลูกเป็นทั้งผู้ที่โชคดีที่สุดและก็อ่อนหวานที่สุดด้วย อัจชะ

ถึงผู้ที่มาเป็นครั้งแรก: มีลูกจำนวนมากเลย ลูกโบกมือได้นะ ทุกคนได้มาถึง 'มฐัน' ซึ่งเป็นบ้านของลูก

เองแล้ว บัพาดาขอแสดงความยินดีกับลูกทุกคนสำหรับสิ่งนี้ เพราะลูกได้มาถึงที่นี่ก่อนจะถึงช่วงเวลาสุดท้าย ลูกยังมีโอกาสในการมาที่หลังหรือมาเป็นคนสุดท้ายและไปได้อย่างรวดเร็ว บัพาดามีความยินดีที่ได้เห็นลูกๆทุกคน ยินดีต้อนรับ ดังนั้นเวลานี้ ขอให้มีความเพียรพยายามอย่างแรงกล้า ก้าวไปข้างหน้า และมีความคิดที่มุ่งมั่นที่จะก้าวไปข้างหน้าเหนือคนอื่นๆทั้งหมด ความมุ่งมั่นคือกุญแจสู่ความสำเร็จ บัพาดากำลังมอบของขวัญพิเศษซึ่งก็คือกุญแจแห่งความมุ่งมั่นให้กับลูกทุกคนที่มาที่นี่ในวันนี้ อย่าปล่อยให้ความมุ่งมั่นของลูกหย่อนยานลง ความมุ่งมั่นจะทำให้ลูกก้าวไปข้างหน้าได้อย่างต่อเนื่องและง่ายดาย บัพาดามีความพอใจ ยินดีต้อนรับ! ลูกมาเพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกของตนเอง ขอแสดงความยินดีอย่างยิ่งสำหรับสิ่งนี้ อัจชะ

บัพาดากำลังมอบความรักจากหัวใจของท่านและความคิดที่สูงส่งให้กับลูกบราห์มินทุกคนในทุกหนแห่ง เพื่อให้ลูกก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอ ฟอกำลังมองเห็นลูกแต่ละคน และหลอมรวมลูกไว้ในหัวใจของท่านเมื่อได้เห็นลูก ผู้ที่นั่งอยู่ใกล้ๆย่อมมองเห็นบัพาดาอยู่ตรงหน้าของพวกเขา ส่วนลูกที่เหลือนั่งอยู่ไกลออกไปก็มองเห็นฟออยู่ตรงหน้าผ่านระบบถ่ายทอดของอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ไม่ว่าลูกจะนั่งอยู่ที่ไหน บัพาดาก็มองเห็นลูกราวกับว่าลูกอยู่ตรงหน้าท่าน และมอบความรักจากหัวใจของท่านให้แก่ลูกแต่ละคน ขอให้ก้าวต่อไปข้างหน้า เพียรพยายามอย่างแรงกล้าและก้าวไปข้างหน้าเหนือทุกคน อัจชะ ถึงลูกทุกคนที่นั่งอยู่เบื้องหน้าบัพาดา ขอส่งความรัก และความระลึกถึง และขอแสดงความยินดีสำหรับการก้าวไปข้างหน้าอย่างสม่ำเสมอ ขอแสดงความยินดี! ขอแสดงความยินดี! อัจชะ!

พร: ขอให้ลูกกลายเป็นภาพลักษณ์ที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา ที่คอยให้นิमितต่างๆ และพิสูจน์สิ่งนี้ด้วยการนำคำสอนทั้งหมดไปปฏิบัติจริง"

ลูกๆ ที่ไม่เพียงแต่เก็บคำสอนเหล่านั้นไว้ในสติปัญญาในรูปแบบของคำสอนเท่านั้น แต่ยังนำคำสอนเหล่านั้นไปปฏิบัติจริง จะอยู่อย่างมั่นคงในสภาพของการเป็นตัวของตัวเอง การเป็นตัวของตัวเอง ความรัก และการเป็นตัวของตัวเองที่ดีสุข ผู้ที่นำทุกจุดของความรู้ไปปฏิบัติจะสามารถอยู่อย่างมั่นคงในรูปที่เป็นจุดได้ การคิดหรือการพูดถึงจุดนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การที่จะกลายเป็นสิ่งนั้นและให้ประสบการณ์นั้นแก่ดวงวิญญาณอื่นคือการพิสูจน์ให้เห็นจริง นี่คือการหมายของการเป็นภาพลักษณ์ที่มีค่าที่ให้นิमित

คติพจน์: เพิ่มพลังของสมาธิของลูก แล้วการเร่ร่อนของจิตใจและสติปัญญาของลูกจะหยุดลง

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: เวลานี้เปิดเผยรูปของผู้ประทานของลูก

เมื่อดวงวิญญาณที่อ่อนแอมาอยู่เบื้องหน้าลูก จงให้พลังให้แก่ดวงวิญญาณที่อ่อนแอ นั้น ให้มรดกของพลังทั้งหมดที่ลูกได้รับแก่ดวงวิญญาณนั้น กลายเป็นผู้ประทานและให้สมบัติที่มีค่าของฟอแก่ดวงวิญญาณทั้งหลาย ใช้พลังของลูกเองเพื่อให้ท่านแห่งชีวิตแก่ดวงวิญญาณที่กระหายและสิ้นหวัง จงกลายเป็นผู้ประทานพร และด้วยพรเหล่านั้น จงนำพาพวกเขาเข้ามาสู่ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับฟอ โดยการใช้ชั้นสการของการเป็นผู้ประทานของลูกที่นี่ ลูกจะสามารถเติมเต็มตนเองด้วยชั้นสการของสถานภาพที่สูงส่ง นั่นคือสถานภาพของการผู้ประทานไปตลอด 21 ชาติเกิดในอนาคต